

İSTANBUL İSLANIRDI

Nuhan NEBİ ÇAM

Birdenbire İstanbul ıslanırdı.
Saçların ıslanırdı.
İskeleye yakın bir yerde yağmura yakalanırdın.
Kalabalıklar sağa-sola sürüklenirdi.
Martılar uçuş koordinatlarını kaybederdi.

Buhurizâde Mustafa İtri'nin segâh ilahisi küçük mescitten gelirdi. Divanyolu Caddesi'nden bir tramvay, ıslak rayları gıcırdatarak geçirdi. Ellerini, koltuklarında dururdu. Lüle saçların alınına, omuzlarına dağılırdı. Arada bir onları yana atar, gözlerinin önünü açardın. Ayasofya'yı, Sultan Ahmet'i, Firuz Ağa'yı görürdün. Bastığın yerleri, kara taş döşeli yolları görürdün.

Güneş, dağların üzerinde asılı beklerdi. Bir uçurtma, ipine bağlanmış şekilde dururdu. En hüzünlü dağ, bu ipi bileklerine takardı.

Sahilde dururduk. Denizin gerisindeki parkta beklerdik. Uçurtmayı, mavi gök kubbeye sen salardın. Ben sıramı beklerdim. Aslında bu, beklemek değildi. İpi birlikte kavrardık. Sen tebessüm ederdin. Bazen kahkahalar savururdun. Ben ince beline sarılırdım.

Rüzgâr durmaz eserdi.

Uçurtma binlerce metrelik yukarda süzülür, telli kuyruğunu çırpardı. Sonsuzlukta bir nokta, bir hat görünürdü.

Nereden geldiği belli olmayan bulutlar göğümüzde toplanırdı. Kent, birdenbire ıslanırdı. Yahya Kemal'in Aziz İstanbul'u, kara göklerden dökülen yağmura yakalanırdı.

Saçların ıslanırdı.

Hugo, melekler aracılığı ile yıldızlara selam salardı. Aşkın tarifidir, diyerek eserinin orta yerine bunu yazardı.

Sevgilim, ben bir derviş, bir salık kıpırdanışlarıyla bulvarlarda yürürdüm. Nazar ber kadem düşüncesi zihnimde hep dururdu. Mürşitlerimi düşünürdüm. Bacaklarımda şalvarım sallanırdı. Dünyanın esrarengiz yollarını adımlardım. Füsunlu düğümlerini nasıl çözerim, kaygısıyla yaşardım. Yalnızdım. Bir sevgiliyi, seni tahayyül ederdim.

Kalbimin oynadığı şeyler: Sen, şehir, mitingler, eylem yürüyüşleri, sonsuzluk, ezan...

Eski bir köşkün müstemilatında kalırdım. Akşamlar çok yavaş geçirdi. Birkaç virt öğrenmişim. Sürekli onları mırıldanırdım. Bu yaşam hiç bitmeyecek gibi görünürdü.

Köşkün altındaki boşluğa dalgalar çarpardı. Sabahların kızılığında, mahmur bir hâlde uyanırdım. Yosun kaplamış, tuzlu ve soğuk sularda ellerimi, yüzümü yıkardım. Bazen kabz hâlinde, ağır bir uykunun yumrukları arasında kalırdım. Güneş bir hayli yükselmiş olurdu. Bir geminin boru düdüğüyle yatağımdan fırlardım. Karşımda, yine sen olmazdın.

Ansızın İstanbul ıslanırdı.

Yıldız yıldız bir yağmur altında kalırdım. Gerçek hâlin ve gölge varlığın, hayalin bakışlarımdan önünden gelir-geçerdi. Sana bir türlü ulaşamazdım. Sevgilim, kadını, yârim... Kelimelerin yetersizliğini görürdüm. "My darling." derdim. "My love.", "Mon-amore." İnleyişleri yüreğimden yükselirdi.

Leyla, Leyla deme saatleri biter miydi?

Takkem, uzun entarim, şalvarım... Sakallarım, elimde asam... Zayıf, ince bedenim. Ürpertinin nokta, nokta; tohum, tohum saçıldığı gözlerim...

Seni bulamazdım.

Birdenbire İstanbul ıslanırdı.

Yağmurda kalakalırdım.

İpislak gözlerle sana bakardım. Sarı saçların ıslanırdı. Siyah saçların ıslanırdı. Kumral saçların ıslanırdı. Ben, onlarda yok olurdu. Yakîn, samt... Sende yokluğa erişirdim. Seni görünce lal olurdu. Susardım. Bir sigara yakardım. Kalenin duvarlarına sırtımı dayardım. Kayan tramvayları izler-

dim. Uzak semtlerin uğultusu gelirdi. Kara taş döşeli yollar, yağmur altında beklerdi. Ben, senin geçeceğin saati beklerdim.

Hiç kimse gelmezdi. Yolları turist kabileleri adımlardı. Şaşkın bakışlarını üzerimde bekletirlerdi. Akşam, kente sessizce inerdi. Yine yorgun düşerdim. Seni göremezdim.

Bu geceyi bir otelde geçirmeyi planlardım. Cebimde çok az para kalırdı.

Gizemi ve yalnızlığı düşünürdüm. Şehrin berrak gecelerinde, göğü süsleyen yıldızlar görünürdü. Sonsuzluğu, Tanrı'nın kudretini sorgulardım. Benim küçücük, kul bedenim bu evrenin, androidin neresinde dururdu. Akıllı telefonum çalardı, susardı... İletişim çağında seninle bağlantı kuramamak ne büyük talihsizlikmiş, bunu yalnızlığım koyulaştığı, azgınlaştığı ve işkenenin arttığı saatlerde daha çok anlardım. Ne çare ki yapacak hiçbir şeyim olmazdı. Tedavi mi?

Acı kahkahalar savururdum. Tuzlu gözyaşları ağızımda toplanırdı. Ellerim her zaman boş kalırdı.

Şiirler karalardım. Puslu bulvarlarda şarkılar söylerdim. Entarim iki yanımda sallanırdı. Şehrin yokuşlarını tırmanırdım. Denizde biten yolları sürünerek inerdim. Karmaşanın biteceğini, son saatin beni kavrayacağını büyük bir istekle beklerdim. Ama nafile... Bir acıya hüküm giyerdim. Yalnız, sensiz, soluksuz ve korkularla dolu bir yaşamaya...

Karanlıklarda seni düşünürken aklıma bir şiir takılırdı.

*Seninle bir yağmur başlıyor iplik iplik
Bir güzellik doluyor yüreğime şiirden
Martılar konuyor omuzlarıma
Gözlerin İstanbul oluyor birden.*

*Akşamlardan, gecelerden, senden uzağım
Şiirlerim rüzgârdır uzak dağlarda esen
Durgun sular gibi azalacağım
Bir gün, birdenbire çıkıp gelmesen.*

*Şarkılarla geleceksin, duygulu, ince
"Yalnız gözlerime bak." diyeceksin
Ellerim usulca ellerine değince
Kaybolup gideceksin. **

* "Gözlerin İstanbul Oluyor Birden", Yavuz Bülent Bâkiler

Güneş yeni bir sabaha doğardı. Boğaz'ın üzerinde ince bir sis tabakası olurdu. Gemiler, dumanların arasından kendilerine yol açar, ağır aksak ilerlerdi. Bir iskelede beklerdim. Rüzgârın topladığı iyotlu kokular bana çarpardı. Yolcular, büyük bir gürültüyle karaya ayak basardı.

Otobüs durakları, tramvay, metrobüs istasyonları bekleme yerim olurdu. Sirkeci Garı'na bir tren girerdi. İnenler arasında sen olmazdın. Sevgililere, el ele, kol kola yürüyenlere bakardım. Gözlerim yine aldanır, kandırılır... Kapılara öylece bakardım. Hava meydanları, uzak okyanuslara açılan limanlar... Bir Venedik, bir Akropol, bir Alanya... Paşa Limanı İskelesi... Ben yazgımın birer durağı olan bu yerlerin hepsini elimin kıvrımları gibi bildirdim. Recayı hiç aklımdan çıkarmazdım. Sabır, dayanıklılık ve beklemek...

Kış gelip kapıya dayanırdı. Lapa lapa bir kar yağardı. Otobüslerin arkasında, egzoz dumanlarında ısınırdım. Kale burçlarını aydınlatan, yalı duvarlarına ışıklarını gönderen dev lambalarda ısınırdım.

Seni bir türlü bulamazdım.

Ekmeksiz kalırdım. Şehrin, kandiller içindeki ezanlarına yakalanırdım. Durmadan yürürdüm. Aşk, benliğimi, iç deprenişlerimi büsbütün kavrardı. Uzun soluklu bir roman olurdu. Kahraman Dimitri gibi öfke dolu biri karşımda belirirdi. Ellerim o an çözüldü. Ellerimde tuttuğum saç tellerin sokaklara savrulurdu. Sana yazdığım mektuplardaki kelimeler harf harf kaldırımlara dağılırdı.

Birdenbire İstanbul ıslanırdı.

Gözyaşların sel olurdu.

Saçların ıslanırdı.

Yanaklarından tuzlu sular kayardı.

Beni göremezdin. Akşamların arasında, karanlıkların arkasında beklerdim. Etrafında bir gölge gibi dönerdim. Islak saçlarını ellerimde hisse derdim. Beni göremezdin. Bir heyula gibi dolaşırdım. Milattan önce 1000 yıllarından zamanına gelirdim. Oraya yakışmayan bir heykel gibi şehrin labirentlerinde gezinirdim.

Beni ansızın İstanbul tanırdı.

Gözlerimden bir şeyler okurdu. "Ah, evet... Yine o ruh hali." derdi.

Sakallarım bir karış uzardı. Virdimi hiç aksatmazdım. Tevekkül içinde beklerdim. Sarhoşların sokağına takılırdım. Sarhoşların ve untabilenlerin.

Şeyhsiz kaldığım zamanları düşünürdüm. "Üstadım böyle buyurdu." diyenlere imrenirdim. Ustasız, hocasız kalırdım.

Bir sahilde, dalgaların coşkunluğunda, ruhumu dinlerdim.

Seni bulamazdım.

Ben, Süheyl...